

RIANNE WITTE

DONOR GEZOCHT

Zwanger worden, negen maanden wachten, bevallen
- hoe moeilijk kan het zijn?

ISBN 978 90 79556 19 9

© 2011 Rianne Witte

© 2011 LaVita Publishing, Utrecht

Grafische vormgeving: Jeelof Design, Leeuwarden

LaVita Publishing

www.lavitapublishing.nl

Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Donor gezocht

Roman

Rianne Witte

Hoofdstuk 1

‘Maar we kunnen het toch probéren?’ Ik zit op mijn knieën op ons bed en kijk smekend naar Susan die tussen mijn benen ligt. Een streep zonlicht valt tussen de gordijnen door op haar gezicht. Haar staalblauwe ogen kijken mij spottend aan.

‘Er valt niks te proberen want het kan niet.’

‘Dat weet je toch niet zeker? In die film lukte het wel!’

‘Tjonge Marit, je bent eenendertig. Je zou nu toch wel eens moeten weten dat films verzonnen zijn.’

‘Waarom zou het niet echt kunnen? Ze hebben er gewoon nog nooit serieus onderzoek naar gedaan.’

‘En waarom denk je dat dat is?’ Voor iemand in een ondergeschikte positie klinkt ze nu wel erg uit de hoogte.

Ik druk mijn knieën wat dieper in haar dijen. ‘Omdat we in een achterlijke heteromaatschappij leven! Het past niet in het straatje van de heren wetenschappers. Ze zijn als de dood dat wij het zonder mannen afkunnen. Het is net zoiets als dat mensen vroeger niet wilden geloven dat de aarde om de zon draait in plaats van andersom.’

‘En jij bent zeker de vrouwelijke reïncarnatie van Galileo Galilei? Als je maar weet dat ik niet met je meega naar de gynaecoloog om te vragen of hij jouw eitje en mijn eitje samen in een potje wil stoppen. Ik zou me doodschamen!’

‘Dan ga ik wel alleen,’ zeg ik koppig en klim over Susans been heen om te gaan douchen.

‘Popje...’

‘Noem me niet zo!’ In onze relatie ben ik de butch en dat hou ik graag zo. Kinderwens of geen kindwens.

Susan duwt zich een stukje overeind en kijkt me aan

met een blik die ik ken van mijn moeder. De Marietje-ik-begrijp-dat-je-een-nieuwe-fiets-wilt-maar-je-weet-toch-dat-papa-en-mama-dat-niet-kunnen-betalen-blik. Die blik waaraan ik zo'n ontzettende hekel heb omdat die me het gevoel geeft dat ik niet voor vol word aangezien.

‘Marit, je weet toch dat die hele kinderwens meer jouw ding is dan het mijne? Wat mij betreft genieten we eerst nog tien jaar van het leven. Daarna kunnen we altijd nog kijken hoe het met de moderne voortplantingstechnieken staat.’

‘Tegen die tijd ben ik eenenveertig. Beetje oud hè, om nog een kind te krijgen,’ mopper ik terwijl ik mijn sokken uittrek.

‘Ik ben dan achtendertig, dus niks aan de hand. Of was jij soms van plan om de zwangerschap op je te nemen?’

Ik smijt mijn sokken in Susans gezicht en loop met grote passen naar de badkamer. ‘Nee, dat ben ik niet en dat weet jij heel goed. En je weet ook waarom ik niet wil wachten tot ik bejaard ben voordat ik een kind krijg,’ roep ik net voordat ik de deur dichtgooi. ‘Gevoelloze trut,’ laat ik er zacht op volgen. Dit is al de zoveelste keer in een paar maanden dat ze mij het gevoel geeft dat ik achterlijk ben. Of minderwaardig. Een bastaard terwijl zij een rashondje is. Kwaad probeer ik de badkamerdeur op slot te draaien. Het gaat zo moeilijk dat ik, als het eindelijk gelukt is, vrees hem niet meer zonder hulp open te kunnen krijgen. Mocht het zover komen dan beuk ik gewoon die hele deur eruit. Susan ga ik echt niet vragen om mij te bevrijden. Ik heb ook mijn trots. In de passpiegel die Alex - onze ijdele onderbuurman met wie we de badkamer delen - aan de binnenkant van de deur heeft geplakt, staar ik naar het spiegelbeeld van een

Nederlands-Indonesische lesbo: kort, zwart haar dat altijd rommelig zit, bruine ogen, een regelmatig gezicht met Indonesische trekken, getinte huid, brede schouders van het zwemmen, een stevige romp en vier ringetjes in het rechteroor. Niet een type waar je makkelijk een zwangere buik op projecteert en ook niet het soort vrouw dat mijn moeder graag had gezien. Haar pogingen een bescheiden, elegante vrouw van mij te maken, strandden reeds op de kleuterschool. Ik zat een week elegant en bescheiden in een hoekje en constateerde toen dat mijn moeder ergens een fout moest hebben gemaakt. Tijdens de gymles glipte ik naar de kledkamer, verruilde ik mijn sarong en kabaja voor de kleren van het stoerste jongetje van de klas en ging direct naar huis om mijn moeder duidelijk te maken wat de bedoeling was. Na een hongerstaking van drie dagen kreeg ik eindelijk mijn zin: ik mocht voortaan in spijkerbroek en sweatshirt naar school. Ik sloot me aan bij de jongens en ging voortaan als tomboy door het leven. Volgens Susan ben ik nog steeds een soort tomboy en ik kan me dan ook niet voorstellen dat ze echt wil dat ik de zwangerschap doe. Vijf jaar geleden is ze gevallen op de stoere, stabiele Marit die fietsbanden kan plakken, de boodschappen van haar overneemt om ze drie trappen op te zeulen en naast wie ze zich veilig voelt op straat. Het ligt dus niet voor de hand dat ze mij graag ziet veranderen in een door hormonen geregeerd vrouwtje dat huilt om zielige kindjes op televisie, klaagt over bekkeninstabiliteit en hulp nodig heeft bij het aantrekken van haar schoenen.

‘Marit?’

Snel draai ik de kraan van de douche open. ‘Ik kan je niet horen, ik sta onder de douche.’ Ik heb geen zin om het uit te praten. Ik wil nu een kind en Susan pas over tien jaar. Wat valt er nog te zeggen? Het gaat toch altijd

zoals Susan het wil. Zolang Susan in haar hoofd heeft dat ze voor haar achtendertigste geen kinderen wil, zal dat ook niet gebeuren. Ik kan hooguit hopen dat een van haar vriendinnen voor die tijd zwanger raakt en het in hun kringetje opeens helemaal *hot* is om een kinderwens te hebben en die te vervullen. Want dat is hoe het werkt bij mijn soesje: ze doet alles om erbij te horen.

Uit alle macht probeer ik de deur van de badkamer een stukje omhoog te tillen zodat ik het slot kan losdraaien. Tevergeefs, hij blijft muurvast zitten. Het zweet staat inmiddels op mijn voorhoofd en door de hoge luchtvochtigheid krijg ik het steeds benauwder. Ik wil eruit. Nu! Met mijn schouder beuk ik tegen de deur. Het enige resultaat is een pijnscheut door mijn schouder en een vette vlek op de beslagen spiegel.

‘Wat doe je?’ roept Susan.

‘Niks. Ik krijg die rotdeur niet open.’ Ik wrijf over de pijnlijke plek en onderdruk de neiging om uit frustratie een flinke trap tegen de deur te geven. Op een paar gebroken tenen zit ik niet te wachten.

‘Wacht, ik help je wel.’

Even later vliegt de deur open en staat Susan tegenover mij, triomfantelijk zwaaiend met een schroevendraaier.

Verbluft kijk ik haar aan. ‘Sinds wanneer ben jij technisch?’

‘Sinds Alex mij hieruit heeft bevrijd. Je moet gewoon de deur naar beneden duwen en dan kun je hem met dit ding aan de buitenkant losdraaien.’

‘Dat heet een schroevendraaier.’

‘Nou, hij ligt hier om het hoekje, dan weet je dat voor een volgende keer.’

‘Hm. Dankjewel.’ Met een handdoek veeg ik het zweet van mijn gezicht. Als ik niet zo blij was dat ik eindelijk die badkamer uit ben, zou ik nu een koude douche nemen.

‘Popje?’

Ik kijk haar vernietigend aan.

‘Doe toch niet altijd zo overgevoelig! Ik probeer gewoon lief tegen je te doen.’

‘Waarom?’

‘Omdat ik heb nagedacht over wat je net zei.’

‘En nu wil je zeker praten?’ Ik kijk tersluiks op mijn horloge. Over een halfuur begint de uitzending van het WK Allround.

‘Precies. Ik heb thee gezet en ik wil je een voorstel doen.’

‘Moet jij geen lessen voorbereiden?’

Susan is lerares Nederlands op een grote scholengemeenschap in de Bijlmer en de zondagmiddag gebruikt ze altijd voor nakijkwerk en het voorbereiden van haar lessen. Het zijn de enige uren in de week waarvan ik zeker weet dat ik niet onverwacht uit mijn luie stoel word getrokken om uit te gaan of vriendinnen te bezoeken.

‘Dat kan wel even wachten.’

Onwillig loop ik achter Susan aan naar de voorkamer en plof neer in mijn televisiestoel. ‘Wat wilde je zeggen?’

‘Dat ik wel begrijp dat jij een kinderwens hebt,’ zegt ze terwijl ze thee voor mij inschenkt en op de bank plaatsneemt. ‘Er zijn meer vrouwen die dat na hun dertigste opeens krijgen en nu je al een paar maanden zonder werk zit...’

‘Dat heeft er niks mee te maken,’ stuif ik op. ‘Ik heb altijd geweten dat ik kinderen wil, maar omdat ik op meisjes val dacht ik dat dat niet kon. Door die film van

gisteravond drong het tot me door dat het tegenwoordig wel mogelijk is om als lesbisch stel een kind te krijgen.’

‘Maar dat het nu zo op stel en sprong moet, staat toch echt niet los van jouw werkloosheid. Je zit de hele dag thuis, voelt je nutteloos en hebt behoefte aan gezelschap. Zo simpel ligt het!’

‘Hoe kom je daarbij? Ik wil niet te lang wachten met kinderen krijgen omdat ik weet hoe vreselijk het is om oude ouders te hebben. Ik wil het ook niet bij één laten, want dat is zielig, dus er moet genoeg tijd zijn om nog een tweede te kunnen krijgen. Dat zijn de redenen. Ik voel me niet nutteloos en ik verveel me niet. Ik ben *between jobs* en denk na over een carrièreswitch. Zodra ik weet wat ik wil, ga ik solliciteren.’

‘Ja ja,’ schampert Susan, ‘en dan mogen we hopen dat dat nog is voordat je de pensioengerechtigde leeftijd hebt bereikt.’

Ik draai mijn stoel naar de televisie en pak de afstandsbediening uit het zijvakje. Dit gesprek leidt alleen maar tot een nieuwe ruzie.

‘Wil je nu mijn voorstel nog horen of ga je zitten mokken?’ Zonder mijn antwoord af te wachten gaat ze verder. ‘Dit is de deal: als jij een gynaecoloog zo gek kunt krijgen om jou te bevruchten met een eitje van mij, dan beginnen we nu aan een kind. Als het je niet lukt wachten we nog tien jaar en doe ik de zwangerschap.’

De afstandsbediening valt uit mijn hand. Het klepje gaat open en de batterijen rollen over de houten vloer om tot stilstand te komen tegen de plint. ‘Steek je nu de draak met me?’

Susan haalt haar schouders op. ‘Jij wilde toch bewijzen dat twee vrouwen zich samen kunnen voortplanten? Die kans geef ik je.’

Voor het blok gezet. Met mijn eigen wapens doodge-

slagen. Shit, ik ook altijd met mijn grote bek. ‘Stel dat het lukt, dan ben ik dus degene die zwanger is. Realiseer je je wel dat onze rollen dan omdraaien? Dat jij dan mee moet naar de partneravond van de pufcursus, de boodschappen moet tillen en mij uit mijn stoel moet sjoeren omdat ik zelf niet meer overeind kan komen?’ doe ik een halfslachtige poging om gezichtsverlies te voorkomen.

Mijn liefje grijnst zelfvoldaan. ‘Dat realiseer ik me, skattie. Als het jou lukt om zwanger te worden van mij, zal ik dat allemaal met liefde doen.’ Ze tuit haar lippen en geeft mij een kus op afstand.

Die toon, die zelfvoldane grijns, dat kusje. Ik weet dat ik me niet moeten laten provoceren. ‘Bedenk alvast maar een jongensnaam en een meisjesnaam, want binnen een jaar heb je ze nodig,’ flap ik er toch uit.

Susan kijkt nog steeds zelfvoldaan en ik zie pretlichtjes in haar ogen. Ze pakt rustig haar thee, loopt naar de achterkamer, schuift de tussendeuren dicht en verdwijnt achter het kamerscherm dat haar bureau scheidt van het slaapgedeelte. Ik sta op om de afstandsbediening, het klepje en de batterijen op te rapen en plof weer in mijn stoel. Even later kijk ik naar de tien kilometer voor heren alsof er niks gebeurd is. Wordt het Enrico of Sven? Ik denk Sven voor een jongen en dan Ireen voor een meisje.

Voor het eerst sinds ik twee maanden geleden, vlak voor kerst, ontslagen werd als systeemanalist bij een detachingsbureau, heb ik mijn wekker gezet. Vijf minuten nadat Susan de deur achter zich heeft dichtgetrokken gaat hij. Er is werk aan de winkel. Ik moet een gynaecoloog vinden die in is voor mijn experiment. Maar hoe? Terwijl ik koffiezet en een paar boterhammen rooster, krabbel ik een plan van aanpak op een koffiefilterzakje.

maar liefst 35.000 hits met Nederlandse sites. Toch een Nederlands woord dus. Anderhalf uur later weet ik dat gyno's een studie van twaalf jaar achter de rug hebben, obstetrie een ander woord is voor verloskunde en mannelijke gynaecologen viespeuken zijn die om verkeerde redenen dit beroep hebben gekozen terwijl hun lesbische collega's "gewoon geluk" hebben. Aldus een mevrouw op een forum tenminste. Erg interessant, maar ik schiet er niks mee op. Ook de lijst met bekende gynaecologen die Wikipedia geeft, helpt me niet verder. Uiteindelijk vind ik op de site www.goedevraag.nl een topic over voortplanting. Het schijnt dat als de zona pellucida wordt doorbroken, de mitose automatisch in gang wordt gezet zonder tussenkomst van mannelijk zaad. Ik heb geen idee waar het over gaat, maar schrijf het direct op. De mogelijkheid tot voortplanting zonder mannelijke tussenkomst is er dus. Ik hoef alleen een gyno te vinden die het wil uitvoeren. Misschien een lesbische? Tenslotte moeten wij, aanhangers van de vrouwenliefde, elkaar steunen. Zoeken op de combinatie *lesbisch* en *gynaecoloog* levert veel ranzige sites op maar geen lijst van lesbische gyno's. Ook een lijst van vrouwelijke gynaecologen is niet te vinden. Ik besluit mijn schema te wijzigen. In plaats van een lijst van vooruitstrevende gyno's ga ik er een maken met gynaecologen in Amsterdam. Soms moet je een schema durven aanpassen. Opeens gaat het snel. Ik vind alsnog een overzicht van alle gyno's in Nederland en in het VUmc blijken er drie te zijn met voortplantingsgeneeskunde als specialisme. Dr. Van den Wijk is een mannelijke arts met waarderingscijfers 9,8, dr. Breemer is ook een man en heeft van zijn cliënten een schamele 6,1 gekregen en dr. Liebhart is een vrouw zonder cijfer achter haar naam.

De rangschikking is snel gemaakt:

1. Dr. van den Wijk
2. Dr. Liebhart
3. Dr. Breemer

Twee stappen van het schema doorlopen en de derde is een eitje. Met een voldaan gevoel zet ik een nieuwe pot koffie en fluitend draai ik het nummer van het VUmc waar ik me laat doorverbinden met de afdeling Gynaecologie. Daar wacht me een koude douche: de assistente meldt met afgemeten stem dat ik zonder verwijsbrief van de huisarts geen afspraak kan maken.

‘Maar ik mankeer niks, ik wil alleen een gesprek.’

‘Dan kunt u zich beter tot een psycholoog wenden, dunkt me. Dag mevrouw.’

Hoe kom ik in vredesnaam aan een verwijsbrief? De huisarts ziet me aankomen: ‘Hallo dokter, ik wil graag een verwijzing voor de gynaecoloog want ik wil mijn zona pellucida laten doorbreken.’ Dat gaat niet werken. Ik moet iemand vinden die mij precies kan vertellen met welk verhaal ik bij de huisarts moet komen om direct te worden doorverwezen. Meestal ga ik voor de oplossing van niet-alledaagse problemen naar Alex, die behalve onze onderbuurman ook mijn beste vriend en raadgever is, maar in dit geval zal ik bij hem niet veel verder komen, vrees ik. Bij wie wel? De vriendinnen van Susan houden zich niet bezig met voortplanting, met oud-collega’s heb ik geen contact en de laatste keer dat mijn ouders mij met goede raad konden bijstaan betrof het de aanschaf van een schooltas voor de brugklas. Wie ken ik die te maken heeft gehad met voortplantingsproblemen? Vruchtbaarheid, kindjes krijgen, ivf... Pieter en Pamela! Natuurlijk. Susans oudste zus en haar man zijn jaren onder behandeling geweest voordat Eva werd geboren.

Kunstmatige inseminatie, hormonen, hysterische huilbuien, ivf, miskramen, de hele rataplan hebben ze meegemaakt. Als er iemand verstand heeft van de wondere wereld van de gynaecologie, zijn zij het wel. Wat voor dag is het vandaag? Maandag. Dat komt mooi uit want dan heeft Pieter zijn papadag. Even later heb ik hem aan de telefoon. Op de achtergrond klinkt het tingelmuziekje van de mobile die wij als kraamcadeautje hebben gegeven. Ik hoor ook iets dat klinkt als een wasmachine die staat te centrifugeren.

‘Marit?’ vraagt hij met onverholen verbazing als ik mijn naam noem.

Het zal inderdaad wel de eerste keer zijn dat ik hem bel. Er is absoluut sprake van wederzijdse sympathie, maar ik kan me niet herinneren dat we ooit een echt gesprek hebben gevoerd. Mijn zwager is een zwijgzame man die ik vooral ken van het bankje achter in de tuin van Dallas, de woonboerderij van Susans ouders. Dat is namelijk de plek waar wij ons met een biertje in de hand terugtrekken als het gekakel van Susan, haar beide zussen en hun moeder ons te veel wordt. De conversatie gaat over het algemeen niet verder dan een opmerking over het weer, het bier of de kouwe drukte van schoonmoeder Neel.

‘Ja, ik ben het, je favoriete schoonzus,’ probeer ik een grapje te maken.

Pieter lacht niet. ‘Waarom bel je?’

Ik leg uit dat ik een kinderwens heb – Pieter lacht nog steeds niet – en dat ik daarom naar een gynaecoloog wil. ‘Maar daarvoor heb ik een verwijsbrief nodig van de huisarts en ik wil graag weten hoe ik die kan krijgen.’

‘Volgens mij kun je beter naar een spermabank gaan.’

‘We willen het zonder zaad doen. Wij willen een eitje van mij laten bevruchten door een eitje van Susan.’

Als Pieter Alex was, was hij nu keihard gaan lachen. Maar Pieter is Pieter en er klinkt nog geen grinnikje door de telefoon. ‘Kan dat dan?’

‘Als de zona pellucida wordt doorbroken, wordt de mitose in gang gezet en heb je geen mannelijk zaad nodig,’ lees ik van mijn briefje.

‘Dus als je de glashuid van de eicel doorprikt, komt de kerndeling op gang. Klinkt logisch.’

Is dit mijn saaie zwager die een suf baantje heeft op de administratie van een bouwmarkt en in de avonduren een cursus boekhouden volgt? ‘Hoe weet jij dit?’

‘Je leest wel eens wat in wachtkamers en op internet,’ zegt hij en ik zie in gedachten hoe hij onverschillig zijn schouders ophaalt. ‘Dit klinkt als maagdelijke voortplanting. Jij wilt genetisch materiaal van Susan in jouw eicel inbrengen? Hoe ga je dat doen?’

‘Dat weet ik ook niet. Zover ben ik nog niet.’

‘Je gaat het dus aan de gynaecoloog vragen.’

‘Dan moet ik eerst die verwijfsbrief hebben. Vertel eens, wat moet ik tegen de huisarts zeggen?’

‘Heb je pen en papier? Oké, onvervulde kindervens, meer dan een jaar onbeschermd seks gehad, ovulatie-testen gebruikt – van die dure –, temperatuurcurve bijgehouden, regelmatige cyclus, geen geslachtsziektes gehad, gestopt met roken en drinken. Dat is het wel zo ongeveer. Oh ja, en je man draagt boxershorts in plaats van slips.’

‘En dan krijg ik een verwijzing?’

‘Als hij gelooft dat je hetero bent wel.’

Dat is een heikel punt. Verwoed probeer ik te bedenken wat mijn huisarts van mijn seksuele voorkeur weet. De weinige keren dat ik hem heb bezocht, ging het om dingen als een keelontsteking of een kalknagel. Met de soa die ik ooit cadeau kreeg van een medestudente ben

ik naar de GGD geweest. In stilte dank ik Susan dat ze nooit is overgestapt naar dokter Jongejans maar altijd haar huisarts in de Bijlmer heeft aangehouden. Een rondborstige, biseksuele Surinaamse vrouw die we wel eens tegenkomen bij het uitgaan. Als zij mijn huisarts was, had ik mijn plan misschien wel met haar durven bespreken. Maar helaas moet ik het doen met een sceptische man van rond de zestig die altijd vraagt: 'Wat denkt u zelf dat we er aan kunnen doen?' Om vervolgens na mijn antwoord over zijn brilletje heen naar mij te turen, zijn hoofd te schudden en op neerbuigende toon te zeggen: 'Ik denk niet dat dat werkt.' Over mijn plan zal hij dat ongetwijfeld ook zeggen.

'Pieter, volgens mij heb ik hem nooit verteld dat ik lesbisch ben.'

'Nou, succes dan.'

'Dankjewel. Doe de groeten aan Pamela en Eva.'

'Zal ik doen. En Marit?'

'Ja?'

'Als je toch sperma nodig hebt, bel me dan maar. Dan overleg ik het wel met Pamela.'

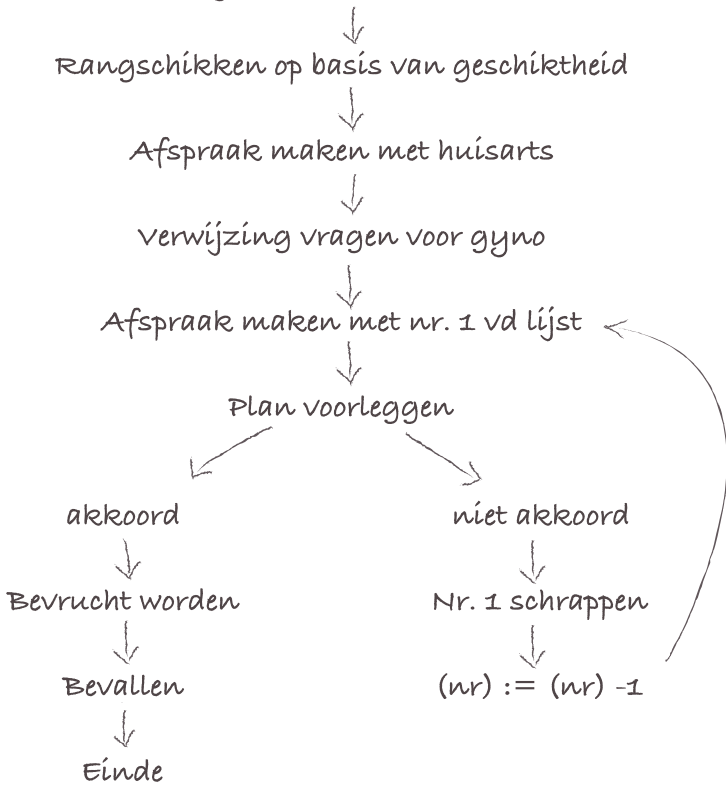
'Bedoel je dat jij...'

'Ja. Ik weet tenslotte hoe het is.'

Ik sta nog verward naar de telefoonhoorn te staren als Pieter allang heeft opgehangen. Een spermadonor, daar was ik nog even niet aan toe.

Lijst maken gyno's in A'dam met spec. voortpl.

Van mijn nieuwe schema word ik niet vrolijk. Volgens het eerste schema zou ik nu op de helft zitten, maar afgaand op deze versie heb ik nog zo'n driekwart te gaan. De volgende stap is de huisarts bellen voor een afspraak. Ik zoek het nummer op in de crèmekleurige telefoonklapper die ik van mijn moeder kreeg toen ik op kamers ging – ze had haar eigen telefoonnummer er al in geschreven, geen idee waarom – maar ik kan me er niet toe zetten om daadwerkelijk zijn nummer te draaien. Uiteindelijk besluit ik dat het beter is om eerst een eindje te gaan wandelen en daarna pas een afspraak te maken. Het is tien voor elf, ik heb nog ruim een uur om moed te verzamelen. Ik sla het nummer op in Susans

oude mobiel, die nu van mij is, steek mijn hoofd onder de kraan, kleed me aan en loop de drie trappen af naar de voordeur. Vandaag sneeuwt het eens niet maar staat er een ijzige februariwind. Met mijn sjaal opgetrokken tot aan mijn neus en mijn gevoerde pet diep over de ogen stap ik naar buiten in de richting van de Weteringschans. Het Sarphatipark of de Amstel? De gedachte aan de troosteloze aanblik van een park op een grijze dag doet me besluiten naar de Amstel te lopen. Bij een rivier maakt het niet uit wat voor weer het is, van water word ik altijd rustig.

Het gesprek met Pieter heeft me de informatie opgeleverd die ik nodig had, maar heeft mij ook aan het denken gezet over de geloofwaardigheid van mijn voor te wenden heteroseksualiteit. Ook al heb ik mijn huisarts nooit verteld dat ik op vrouwen val, je hebt bij mij geen sterk ontwikkelde *gaydar* nodig om op zijn minst een vermoeden te hebben. In gedachten ga ik mijn kledingkast na, op zoek naar kleren die mij er iets minder stereotiep lesbisch doen uitzien. Maar ik weet dat het vergeefse moeite is. Ik hou van stoere kleding in kleuren als bruin en legergroen. Niet van tuniekjes, jurkjes, sjaaltjes, decolletés in kleuren waarvan ik de naam niet eens ken. Tot voor kort hing er wel een hele batterij mantelpakjes in mijn kast, maar dat was voor mijn werk. Voorschrift van het detacheringsbureau dat van mening was dat nette kleding professionaliteit uitstraalt. Mij gaf het vooral de uitstraling van een nijlpaard in een trouwjurk, maar dat scheen niet uit te maken. Als ik in de periode dat ik werd aangenomen het riante salaris niet zo hard nodig had gehad, zou ik broeken hebben gedragen en het risico van ontslag op de koop toe hebben genomen. Maar zo was de situatie nu eenmaal niet, dus

kocht ik van geleend geld twee goedkope mantelpakjes, een aantal panty's en een paar pumps en begon aan mijn eerste werkdag. Mijn verzet kwam pas twee maanden geleden, toen ik ontslagen werd. Nog diezelfde dag reed ik met Alex en een auto vol mantelpakjes en pumps naar het Leger des Heils en overhandigde de boel aan een verbouwde heilsoldaat. Daarna proostte ik in een kroegje met Alex op vrijheid, gelijkheid en broederschap en dronk een stuk in mijn kraag. Toen we 's avonds laat thuiskwamen, heb ik Susan wel verteld dat ik ontslagen was – ‘Susan! Ik hoef morgen niet naar mijn werk! Ik hoef noooooooit meer naar mijn werk!’ – maar ik was nog net helder genoeg om niet op te biechten wat ik met mijn werkkleding had gedaan. Nu heb ik er een beetje spijt van dat ik niet een setje heb achtergehouden voor gelegenheden als het aanstaande doktersbezoek. Ik zal ook nog flink moeten oefenen met praten over “mijn partner” in plaats van “mijn vriendin” want anders val ik daar in *no time* door de mand. Waar ben ik eigenlijk aan begonnen? Als ik het Alex zou vertellen, zou hij slap liggen van het lachen en iets roepen als: “*Mission Impossible IV, starring* Marit Joesse als heterovrouw met rammelende eierstokken. Komt dat zien!” Hoewel ik niet op dat soort reacties zit te wachten, moet ik hem toch maar in vertrouwen nemen. Misschien heeft hij nog een goed idee, en hij wil vast wel even voor huisarts spelen zodat ik het gesprek kan oefenen. Ik schrik op uit mijn gedachten door een scooter die rakelings langs mij heen scheurt. Als ik om me heen kijk zie ik dat ik veel verder ben gelopen dan mijn bedoeling was. In plaats van terug te wandelen langs de Amstel, zoals gepland, kan ik beter nog een stukje doorlopen en de Vijzelstraat nemen. Mijn maag knort en ik zie tot mijn schrik dat het al vijf voor twaalf is. Als ik nu niet snel de huisarts

bel, ben ik te laat. Susan heeft een trucje om zichzelf te motiveren voor dingen waar ze geen zin in heeft. Als ze opstellen moet nakijken, iets waar ze echt een hekel aan heeft, belooft ze zichzelf iets leuks. Bijvoorbeeld dat ze na tien verhalen een gezichtsmaskertje mag nemen en na twintig een bruisend voetenbad. Ik hoef niet lang na te denken wat mijn beloning is als ik nu bel voor een afspraak: een gevulde koek en een Italiaanse bol met oude kaas bij het bakkertje dat verderop in een zijstraat zit. Ik haal de mobiel uit mijn zak en kies het nummer van de huisarts. De vraag van de assistente of ze mag weten waar het om gaat, beantwoord ik met een resoluut ‘nee’. Ze maakt een verbaasd geluidje maar vraagt niet door. Morgenmiddag om halfvier kan ik bij dokter Jongejans terecht. Ik geef mezelf een schouderklopje en zet koers naar de bakker. Onderweg tik ik een sms naar Alex om te vragen of hij vanavond tijd voor mij heeft. Net voordat ik op verzenden druk, krijg ik een briljant idee. Ik zet de cursor achter het woord *vanavond* en voeg er aan toe: *en morgen om 15.30*.

‘Zo skattie, ben je al zwanger?’ Susan laat haar zware werktas van haar schouder zakken en geeft mij zowaar een kus.

‘Dan zou je het wel gemerkt hebben, hè? Voordat ik bevrucht kan worden, zullen ze eerst bij jou eitjes moeten wegnemen.’ De hele middag heb ik me verdiept in kunstmatige inseminatie, ivf en hormoonbehandelingen. Ik begrijp nu een beetje wat Pamela heeft moeten doorstaan om Eva te kunnen krijgen en heb spijt dat ik haar regelmatig een “klagende ouwe zeur” en een “hysterisch type” heb genoemd. Niet waar ze bij was, maar wel tegenover Susan. Wist ik veel dat die behandelingen zo belastend waren. ‘Wij krijgen allebei hormonen om zoveel

mogelijk eicellen tegelijk te laten rijpen. Als ze klaar zijn worden ze aangeprikt, zoekt de arts de beste eitjes uit en injecteert een eitje van jou in een eitje van mij.'

Susan staart me ongeloofig aan. 'Je maakt een grapje.'

'Nee, ik ben serieus. Zo gaat het.'

'Dus het kan echt? Ik kan jou bevruchten?'

'Als jij bereid bent om die hormoonbehandeling te ondergaan...'

'Is dat de behandeling die Pamela heeft gehad?' vraagt Susan met een gezicht alsof ze plots zware menstruatiekrampen heeft.

Ik knik.

'Dan weet ik niet of ik...'

'Hoezo?' val ik haar in de rede. 'Jij kwam toch met deze deal? Dan moet je nu niet terugkrabbelen.'

'Natuurlijk krabbel ik niet terug,' reageert mijn liefje verontwaardigd. 'Ik had alleen niet gedacht dat het echt zou kunnen.'

'Nou, het kan dus wel degelijk. Ze doorbreken de zona pellucida en dan komt de mitose vanzelf op gang.'

'En dat betekent?'

'Kerndeling. Mitose, meiose, profase, metafase, je kent het rijtje wel.'

Susan trekt haar wenkbrauwen op.

'Jij hebt toch ook biologie gehad? Of wordt voortplanting niet behandeld op de havo?'

'Natuurlijk wel,' reageert Susan boos. 'Het is alleen weggezakt. Ik ga opstellen nakijken. Als ik met die hormonen moet beginnen, hoor ik het wel.' Ze grijpt haar tas en verdwijnt naar de achterkamer.

Met een grote grijns sluit ik de laptop af. Susan heeft de komende tijd iets om zich druk over te maken en ik ben voorlopig gered. Een eitje inspuiten in een ander eitje. Waarom ook niet?